

ZARZĄDZENIE

Dnia 26 września 2025 r.

Sędzia Sądu Najwyższego Dariusz Kala

w związku z pismem skazanego P. P. z dnia 10 kwietnia 2025 r. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania o ułaskawienie zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt II AKo 47/25

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządza:

stwierdzić niedopuszczalność wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10 kwietnia 2025 r. (data sporządzenia pisma) skazany P. P. zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt II AKo 47/25, na mocy którego pozostawiono bez dalszego biegu prośbę o ułaskawienie wniesioną przez skazanego. Jako podstawę wznowienia postępowania skazany wskazał wystąpienie w postępowaniu o ułaskawienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. spowodowanej faktem, że jeden z sędziów, zasiadających w składzie orzekającym, który wydał ww. postanowienie, „został powołany w błędnej procedurze przez upolitycznioną Krajową Radę Sądownictwa”.

Inicjatywa skazanego nie mogła przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu. Należy bowiem podzielić trafny pogląd, od lat prezentowany w judykaturze, że postępowanie w przedmiocie ułaskawienia nie jest postępowaniem, które może być objęte procedurą wznowieniową opisaną w rozdziale 56 kodeksu postępowania karnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 r., V KZ 55/14, zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2015 r., II KO 31/15 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2025 r., sygn. akt V KO 128/25).

W tej sytuacji jedynie na marginesie należy zauważyć, że Sąd Najwyższy, m.in. w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości, a każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. Tego skarżący nie uczynił. Dodatkowo wskazać trzeba, że analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazuje, że sąd ten oddalał jako oczywiście bezzasadne kasacje od orzeczeń wydanych przez sąd, w którego składzie zasiadał SSA X.Y. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2024 r., sygn. akt I KK 131/24 oraz z dnia 6 marca 2025 r., sygn. akt I KK 316/23).

Kierując się powyższą argumentacją, zarządzono jak wyżej.

[J.J.]

[a.ł.]

